

ZVONČIĆ

Školski list Hrvatske dopunske nastave u Berlinu
Srpanj 2008.

Sadržaj

Uvodna riječ 3

Proslave i događaji:

Božićni koncert u Veleposlanstvu 4
Majčin dan 5
Koncert „Blistava noć klasike“ 6 - 7
Izložba „Šuma Striborova“, „Miš“ 8

Priroda i društvo, zemljopis:

Godišnja doba 22
Naj, naj Hrvatska 14
Zagonetke 34 - 35
Kviz znanja 23

Povijest:

Kralj Tomislav 16 - 17
Kako je nastajao referat o banu Josipu Jelačiću 18

Moj hrvatski jezik:

Abeceda 20
Ej, Hrvati 19
Žargoni 15
O čemu su sanjale životinje 24
Legende o Vranskom jezeru 26 - 27
Kako učimo hrvatski 21
Napisali smo za „Zlatnu ribicu“ 30
Za mene je sreća 13
Istražujem moje korijene/ Što su radili moji stari 28 - 29

Zabavne stranice: 9-12

31
Strip „Šuma Striborova“, „Miš“ 23
Mirisna stranica/ Rješenje osmosmjerke 22 - 23
Slatka stranica/ Osmosmjerka/ Pitaj Katarinu 25
Hrvatski sportaši/ Europsko prvenstvo 13

Ja sam velika zgrada s puno ulaza. Ograđena sam dvorištem. Od osam ujutro do poslijepodne u meni je puno djece, a i pokoji odrasli. Djeca su sretnija kad iz mene izlaze nego kad u mene ulaze.

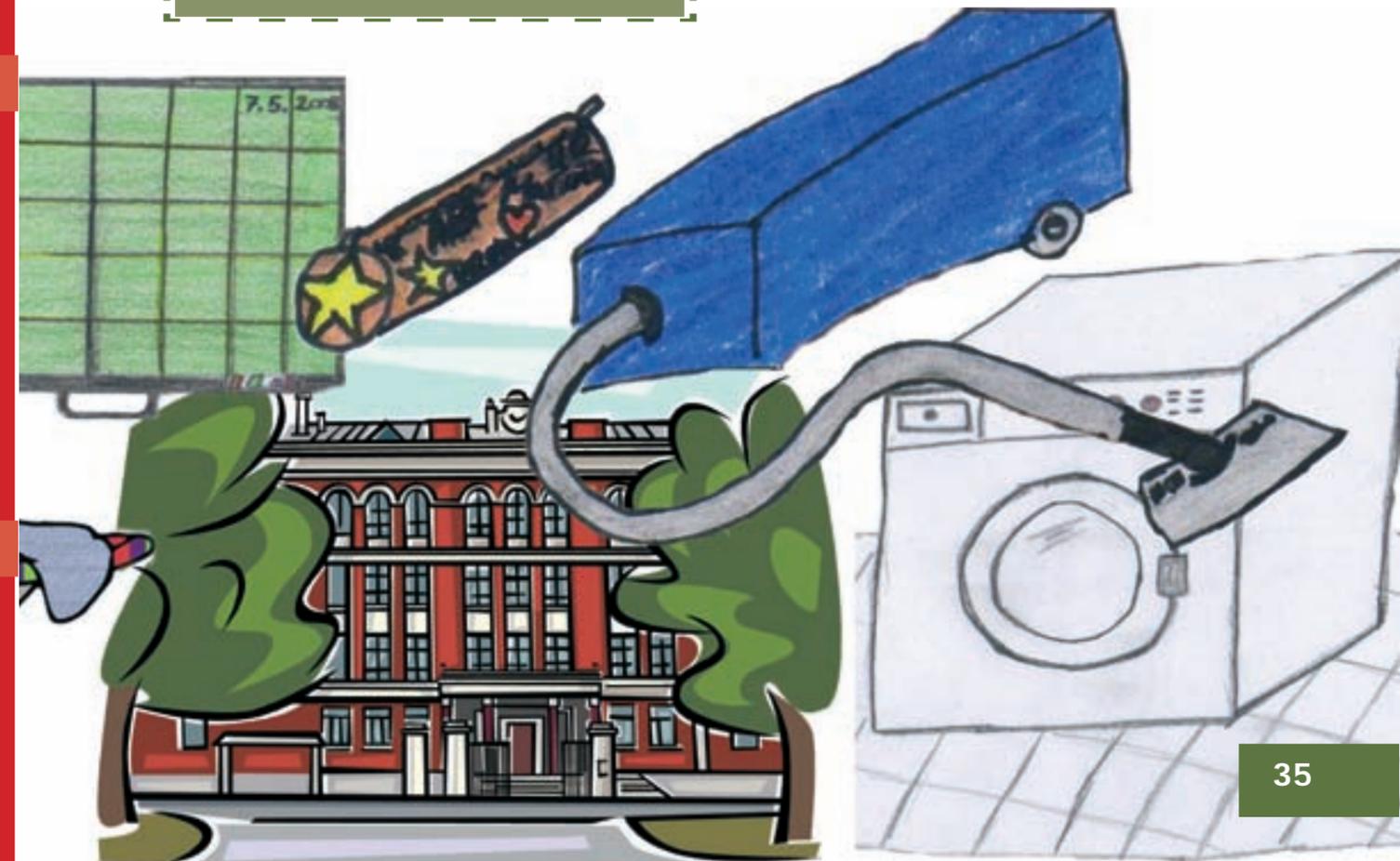
U mene pišu učitelji i vole me nositi ispod ruke. Loši učenici me ne vole. Izgledam kao knjiga. Često sam plave, ali mogu biti i drugih boja. U meni je zapisano sve što se događa na nastavi.

Možeš me naći u kuhinji. Ima me u bijeloj, crnoj i sivoj boji. Kad sam uključen onda sam vruć, kad sam ugašen onda sam hladan. Na meni su vrata i ako u njih stavimo nešto sirovo izađe pečeno.

Teška sam i najčešće sam bijele boje. Imam otvor u koji se stavlja prljavo rublje koje dobro zavrtim, a izlazi čisto rublje. Pomažem majkama u kućanstvu.

Ima me u svakoj kuhinji, ali moj sadržaj je uvijek drugačiji. Ja čuvam stvari da se ne pokvare. Ljudi stavljaju u mene ono čime vole popuniti želudac.

Moja je zadaća pomagati ljudima čistiti kuću, tako da uvučem prašinu, a nekad i druge stvari zbog čega mala djeca onda plaču.

Zagonetke

Čitaj zagonetne priče o kućanskim uređajima i školskom priboru i
pronađi odgovarajući crtež!

Kad sam uključen onda sam vruć i možeš sa mnom poravnati odjeću. Ponekad puštam paru. Ako me hoćeš koristiti, treba ti daska ili neka ravna površina. Muškarci me ne vole koristiti.

Mene najčešće upotrebljavaju učitelji, a ponekad i učenici. Na meni se puno piše i crta. Na meni je najčešće datum. Visim na zidu i obično sam zelene boje. Kad sam ispisana, mora me se obrisati. Najčešće sam u školi.

Ljudi vole sjediti ispred mene i gledati u mene, nekad sat, a nekad i tri i više. To je kod svakoga drugačije. Najčešće sam u dnevnoj sobi. Nekad je moja slika bila crno-bijela, danas je u boji.

Ja sam predmet u koji se nešto stavlja. Najčešće nešto za pisanje. Imaju me svi učenici. Raznih sam boja, veličina i oblika. Može me se otvoriti i zatvoriti zatvaračem.

Ove školske godine je u Hrvatskoj dopunskoj nastavi u Berlinu bilo mnogo događanja. Učenici su i u ovogodišnjem broju našeg školskog lista «Zvončić» prikazali najvažnije.

Ono što je posebno obilježilo ovu školsku godinu je čitanje lektire. Stariji učenici su čitali i obrađivali «Šumu Striborovu», bajku naše poznate književnice Ivane Brlić-Mažuranić, a mlađi su, osim čitanja i obrade, samostalno ilustrirali priču «Miš» Božidara Prosenjaka.

Djeca su mnogo crtala i slikala prema motivima iz priča, pripremala se za lipanjsku izložbu u Veleposlanstvu, uvježbavali igrokaz i čitanje priča. Posebno sam sretna i sa zadovoljstvom mogu reći da su naši učenici prvi put čitali lekturu na hrvatskom jeziku.

I mnogi roditelji su uz svoju djecu pročitali priče. Bila sam dirnuta kad bi me susreli i rekli – Prekrasnu je priču napisala naša književnica Ivana Brlić-Mažuranić. Neki su mi priznali – Prva priča koje je moje dijete čitalo na hrvatskom jeziku je Prosenjakova priča «Miš».

U nadi da će se u hrvatskoj školi i dalje čitati lijepe priče iz hrvatske dječje književnosti i da će se učenici i dalje interesirati za pisanu riječ na materinskom jeziku, srdačno vas pozdravlja

Vlasta Morović

Vlasta Morović

Sponzori školskog lista:

Savez hrvatskih društava Berlin

Veleposlanstvo Republike Hrvatske, Ahornstr. 4, 10 787 Berlin

Restoran Split, Blisseplatz 2, 10 961 Berlin, vl. Mate Pogačarić

Restoran Dorfaue, Alt Wittenau 56, 13 437 Berlin, vl. Tomislav Burazin

Caffe King, Rankestr. 23, 10789 Berlin, vl. Milan Šapina

„Zvončić“, školski list za učenike Hrvatske nastave u Berlinu

Izlazi jedanput godišnje

Berlin, srpanj 2008.

Izdavač: HDN-a, Berlin

Uredile: Marija Malekinušić, Vlasta Morović, Marija Šarić i Silvia Zrno

Grafičko oblikovanje: Sanja Hoenicke- Boras, www.sanja-boras.de

Tisak: Blow Up

Naklada: 250 primjeraka

Naslovna stranica: Marija Selak

Zadnja stranica: Chantal Krkljuš i Martina Bliznac

Priredila Marija Sarić

Božićni koncert u Veleposlanstvu

Zajednička slika za sjećanje

Sestre Maja i Luciana Burazin zajednički su odsvirale skladbu na glasoviru

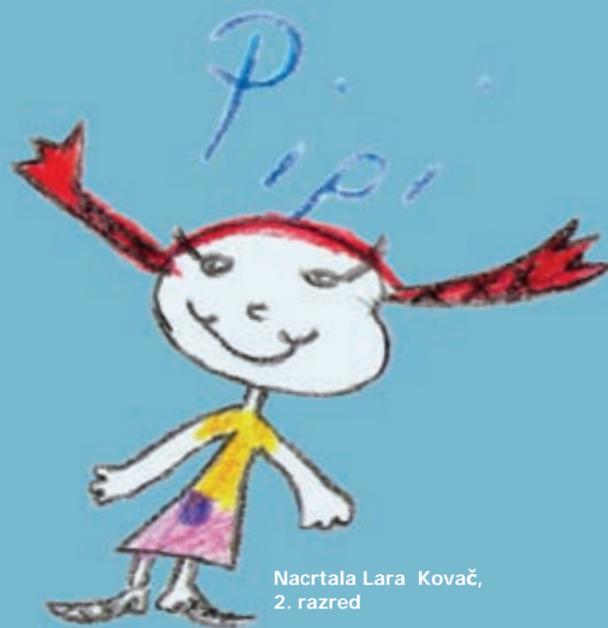
Vesna Bagarić i Martina Martinović pjevale su a capella i uz pratnju glasovira

Michaela Breljak je odsvirala dvije skladbe na gitari

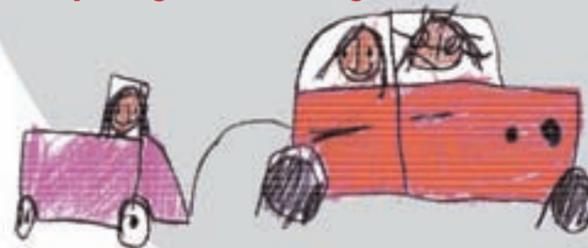
Julia Gajić i Katarina Šimunović, 4. razred

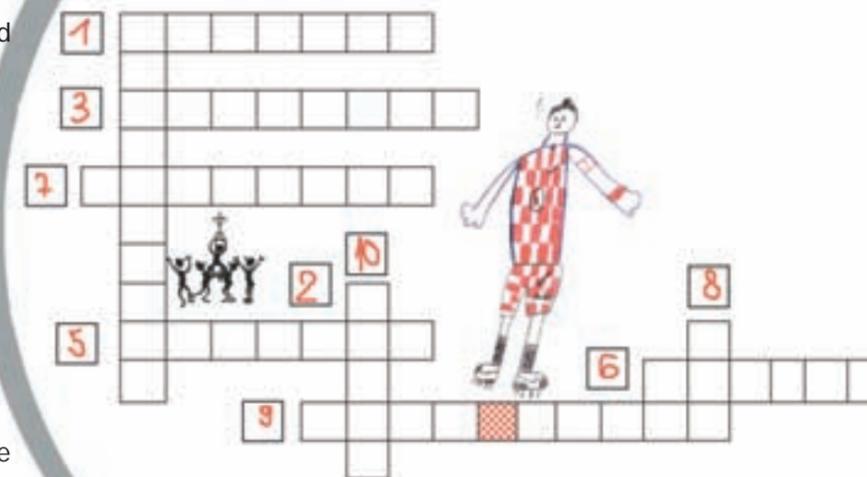
Nacrtała Lara Kovač, 2. razred

Frederika Čemerika,
predškola,

putuje s roditeljima na **Europsko prvenstvo 2008.**

1. Zovem se Ivan i igram u Bremenu.
2. U boj, u boj! Ali, u kojoj skupini?
3. Tko igra prvu utakmicu protiv Hrvatske?
4. Grad u kojem Hrvatska igra protiv Njemačke.
5. Plava mi kosa strši u zrak, kad sam pred golom, golmanu pada mrak!
6. U svakoj skupini ima momčadi koliko i godišnjih doba.
7. Koliko momčadi sudjeluje na Europskom prvenstvu 2008.?
8. Otplesite valcer, pojedite šniclu, i pogledajte finale Europskog prvenstva 2008. Ja sam ...?
9. Tko je najstariji igra? hrvatske nogometne reprezentacije?
10. Sviram rock i vodim Hrvatsku na Europsko prvenstvo 2008.

križaljku su priredili:

Andre Tunjić, 9. razred, Teo Bulić, 9. razred,
Marko Bulić, 5. razred

crtež nogometaša: Josip Marković, 3. razred
hrvatska zastava: Antonia Štefanac, 2. razred

Priredila Marija Sarić

Za nas je bilo lijepo biti na Božićnom koncertu u Veleposlanstvu. Pjevale smo i plesale Pipi Dugu Čarapu. Publika nam je pljeskala kao i drugoj djeci koja su svirala različite instrumente, recitirala ili pjevala kao i mi. Bilo nas je puno, a naši su roditelji bili ponosni na nas.

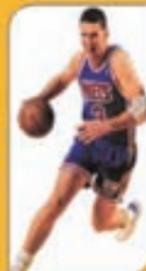
hrvatski sportaši

Priredila Silvia Zrno

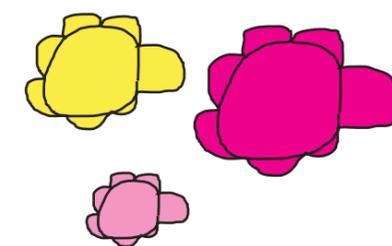
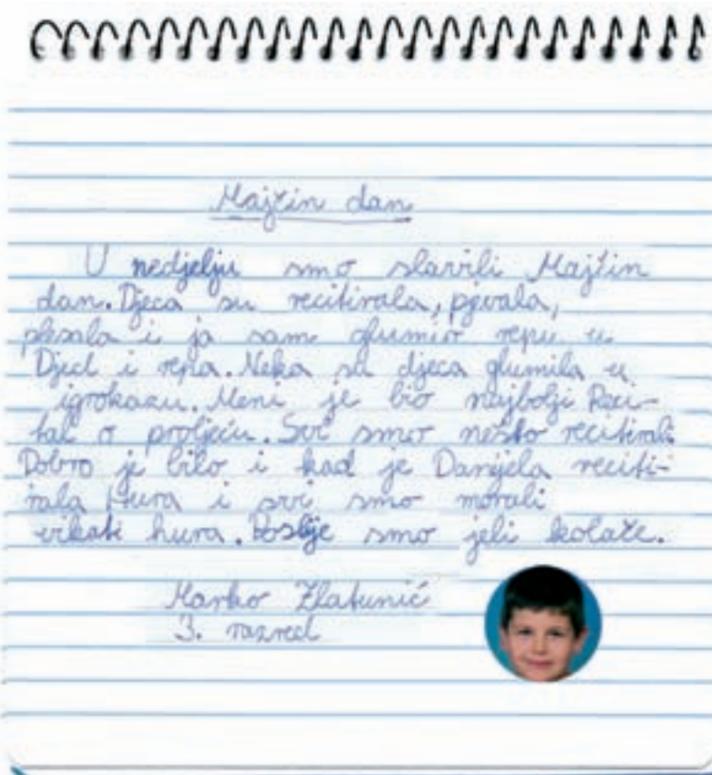

Riješi križaljku! Križaljku su osmislili i nacrtali učenici Dag-Hammarskjöld-Oberschule

1. Ultimate-fight borac. Nadimak mu je Cro Cop.
2. Najbolja hrvatska skijašica svih vremena. Naša snježna kraljica.
3. Braća nogometaši, Robert i ...
4. Košarkaška legenda. Preminuo u prometnoj nesreći.
5. Najbolja hrvatska atletičarka.
6. Najbolji rukometaš svijeta.
7. Najskuplji hrvatski nogometaš (Tottenham).
8. Tenisač zvan Super Mario.
9. Svjetski rekorder u plivanju

Proslava Majčinog dana u Misiji 11. svibnja 2008.

Blistava noć klasične glazbe u Berlinu

Piše Branimir Batinić, učenik 8. razreda HDN-e

20. travnja 2008. godine u Berlinu su se sastali mladi hrvatski umjetnici u poznatom berlinskom dvorcu Charlottenburg (Große Orangerie). Sudjelovali su u akciji prikupljanja prihoda u dobrotvorne svrhe za dječje aktivnosti. Umjetnici koji su sudjelovali u akciji su vrlo mladi, ali su već dobro poznati u Njemačkoj.

Tenor Eugen Duvnjak i mezzosopranistica Tanja Šimić pjevali su klasične skladbe i oduševili publiku svojom sjajnom izvedbom.

Mezzosopranistica Tanja Šimić

Mateo Granić je svirao na saksofonu, a Raša Vizek flautu.

Tenor Eugen Duvnjak

Mateo Granić na saksofonu

Svirali su i pjevali i umjetnici iz našeg grada Berlina. Tako je Mario Raič svirao na gitari, a dalmatinska Klapa Balatura je između ostalog zapjevala popularnu pjesmu šibenske Klape Maslina «Da te mogu pismom zvati».

Mirisna stranica

Napiši ispravno imena cvijeća!

Rješenje osmosmjerke Voće na str. 23

- cisnar _____
- ćumahica _____
- babavisi _____
- tračitnica _____
- caljubi _____
- ljaljin _____
- đicađur _____
- litupan _____
- žaru _____

KRUŠKA, DINJA, NARANČA, BANANA, SMOKVA, GROŽDE, LUBENICA, KIVI, MANGO, SLJIVA, BRESKVA, ORAH, VIŠNJA, LIMUN, TREŠNJA, MARELICA

N	J	Z	D	O	G	N	A	M	Č	A	M
Z	Č	I	R	Đ	P	C	L	G	V	A	
P	J	N	J	A	A	K	S	U	R	K	R
A	A	A	H	S	S	L	B	O	O	E	
N	N	Č	B	D	Ž	Ž	I	E	Ž	M	L
A	S	I	N	U	M	V	N	Đ	S	I	
N	I	Č	S	A	K	A	I	E	O	C	
A	V	L	J	D	Ž	S	R	A	C	Đ	R
B	K	I	V	I	D	Ž	A	A	Đ	C	K
B	R	E	S	K	V	A	N	L	J	Č	K
N	U	M	I	L	T	R	E	S	N	J	A

Na crtu upiši ime cvijeća

	_____		_____		_____
	_____		_____		_____
	_____		_____		_____
	_____				

Radovi za natječaj Matice iseljenika „Zlatna ribica“

Ulovio sam zlatnu ribicu

Jednog dana sam bio na jezeru i ulovio zlatnu ribicu. Ribica je iznenada progovorila ljudskim glasom.

Ribica: Pusti me u jezero! Ispunit ću ti tri želje.

Ja: Dobro!

Ribica: Reci mi prvu želju.

Ja: Prva želja mi je da imam dobrog tigra.

Ribica: A sada druga želja.

Ja: Druga želja mi je da više nema škole.

Ribica: Tvoja zadnja želja je...

Ja: Želim sto kila sladoleda.

Ribica: Sve ću ti želje ispuniti. Sad me pusti.

Pustio sam zlatnu ribicu nazad u jezero. Sljedećeg dana je na mom krevetu ležao jedan tigar. Bio sam uplašen, ali onda sam se sjetio da je ribica rekla kako će mi se sve ispuniti i da će tigar biti dobar. Drugi dan sam išao u školu, a škola je bila zatvorena. Na vratima je bio jedan veliki list na kojem je pisalo da se škola više nikad neće otvoriti. Ja sam bio sretan i organizirao sam zabavu. Trećeg dana je u mojoj sobi bio jedan ogromni paket u kojem je bilo sto kila sladoleda.

Marko Zlatunić, 3. razred

Uspomene na Hrvatsku školu

Krenula sam u Hrvatsku školu u prvom razredu. U školi nije bilo ništa neobično. Onda sam još bila tužna kad nije bila mama sa mnom. Nisam u početku morala čitati, jer je učiteljica znala da sam prvi razred. Imala sam tri učiteljice Davorku, Nives i Vlastu. Sve su bile ljubazne.

Više puta sam za Božić na Božićnom koncertu svirala klavir u Veleposlanstvu. A na raznim priredbama sam nešto recitala. Svašta smo učili, abecedu, o hrvatskim knezovima i kraljevima, županijama... U zadnje vrijeme čitamo „Šumu Striborovu“ od Ivane Brlić-Mažuranić. Tu se uči pravopis, povijest i kultura Hrvata.

U našoj školi me najviše zanima povijest. Nedavno smo pisali test i ja sam imala najveći broj bodova u razredu. Učiteljica me hvalila, a ja se nisam puno

doma spremala. Uglavnom slušam na nastavi i tu se sve stalno ponavlja ispočetka.

Jednom smo čitali kako je nastala riječ kravata. Nastala je od riječi Croata. To nam je čitala Davorka, a s Nives smo više radili bajke. Jedne se sjećam, o jednoj maloj vili... Sad crtamo scene iz „Šume Striborove“. Na kraju godine će biti izložba u Velsposlanstvu. I tako...

Moji roditelji žele da naučim lijepi hrvatski jezik. Zato me šalju na hrvatsku nastavu. Želim dobiti svjedodžbu i od 12. razreda. To će značiti da sam redovito išla u školu i nešto naučila. Ovdje imam i dobru prijateljicu Draganu. I radi nje volim dolaziti. Ponekad je zabavno. Kad naučim dobro pisati i čitati, mogu ići studirati u Zagreb. Posebno mi je zato važan moj materinski jezik i želim ga dobro naučiti.

Antonija Perković, 7. razred

Ulovio sam zlatnu ribicu

Ja sam nekada davno išao u hladno, hladno more. Moj prijatelj Filip i ja smo plivali i plivali i plivali ... Onda sam ja ugledao jednu zlatnu ribicu. Ispod zlatne ribice je bilo jedno veliko jaje. Ona ga je pažljivo čuvala. Filip i ja smo pokušali uzeti jaje, ali se jaje tada počelo otvarati. Mi smo se jako uplašili, a onda se jaje samo otvorilo. Od straha smo pobjegli pa nismo ni vidjeli što će iz njega izaći. Zato smo Filip i ja rekli: „Mi moramo opet doći!“ I došli smo ponovo. Rekli smo zlatnoj ribici zašto smo došli. Bila je dobra i dozvolila da se ovaj put još više približimo. Vidjeli smo nešto neobično. Povikao sam: „To je mali vodeni zmaj!“ Od tada smo Filip, ja i vodeni zmaj bili prijatelji.

Ivica Bogdanović, 4. razred

Naš dragi voditelj Hrvatske katoličke misije fra Petar Čirko ih je u uvodu posebno predstavio, jer je ta klapa na samom početku svog djelovanja.

Koncertu su prisustvovali, osim hrvatskih, i mnogi njemački ljubitelji klasike, a dvorana je bila dupkom puna. Hrvatska televizija snimila je prilog o koncertu i prikazala ga 22. travnja 2008. u Dnevniku na 1. programu u 19.30 sati. Na koncertu je bila naša veleposlanica Vesna Cvjetković Kurelec, a Veleposlanstvo je bilo jedan od pokrovitelja ovoga koncerta. U pauzama su posluženi piće i ukusni specijaliteti. Večer je bila nezaboravna. Berlinski Hrvati su bili sretni zbog ponovnog susreta i lijepe večeri provedene uz nadahnutu glazbu hrva-tskih umjetnika.

Nastupio je i pijanist Željko Vlahović. On je majstorski svirao i njega je publika oduševljeno dočekala velikim aplauzom.

Izložba Šuma Striborova/ Miš

Mi, učenici Hrvatske dopunske škole, smo 5. lipnja 2008. godine u Veleposlanstvu Republike Hrvatske na izložbi „Šuma Striborova“, „Miš“ prikazali svoje likovne radove koje smo crtali po motivima iz tih priča. Izložbu je otvorila tajnica veleposlanstva Jadranka Conrad.

Zatim je riječ uzela naša koordinatorica i učiteljica Vlasta Morović, koja je srdačno pozdravila nazočne. Između ostaloga, učiteljica Vlasta je naglasila važnost našega hrvatskoga jezika.

Prvo su mlađi učenici pročitali priču „Miš“ Božidara Prosenjaka. Nakon toga smo mi stariji učenici uprizarili bajku „Šuma Striborova“, naše poznate književnice Ivane Brlić-Mažuranić, dok su tekst bajke čitale dvije majke.

Ja sam glumila baku, što neću u životu nikada zaboraviti. Naime, bilo je puno muke oko izbora glumaca, jer se mnoge djevojke nisu mogle zamisliti u crnome rupcu. Ni ja nisam bila naročito

oduševljena, ali sam ipak prihvatila, jer mi je stalo do Hrvatske škole. Ostale uloge su prihvatili drugi učenici i to je vrijedno pohvale.

Na kraju je bilo sve dobro i svi smo bili zadovoljni. Jedva čekamo priliku kad ćemo opet hrvatsku publiku „oduševiti“ našim glumačkim sposobnostima. Sve u svemu izložba je bila dobra, a to je potvrdio i veliki aplauz prisutnih.

Ana Draganović 8. razred

Ja se zovem Matea Matić. Idem u 4. razred i u «Šumi Striborovoj» sam glumila Malika Tintilinića. Na predstavi smo mi, Domaći, imali crvene majice, crvene hlače i crvenu kapicu. U ovoj priči se radi o tome da se mladić zaljubi u jednu djevojku, a ne zna da je to guja. Svi su dobro naučili svoje uloge. Probali smo svake nedjelje u Misiji iza mise da ne bude puno pogrešaka. Kad smo se poklonili, svi su nam u Veleposlanstvu pljeskali.

Matea Matić, 4. razred

Što su radili moji stari

Zovem se Ružica Bijader i rođena sam 17. veljače 1995. u Požegi (Hrvatska). Moji roditelji dolaze iz Bosne. Poslije rata u Bosni, napustili su svoje domove. Moje porijeklo je malo teže objasniti: rođena sam u Hrvatskoj, roditelji iz Bosne, a s tri mjeseca došla sam u Berlin. Ponekad se i sama pitam gdje pripadam. Roditelji ipak kažu s ponosom da smo mi Hrvati. Meni kao djetetu još to nije potpuno jasno.

Za vrijeme posjeta mojoj baki pričala mi je kako se nekad živjelo u našem kraju. To mi često ponavlja, tako da znam kao da sam i ja živjela u tom vremenu. Evo, ovako počinje njena priča. To su bila teška vremena, radilo se po cijeli dan u polju, kopali su, kupili sijeno, kosili travu, čuvali stoku, itd. Budili su se u rano jutro. Žene su već rano pripremale ručak za obitelj za taj dan, a muški su obavljali neke teže poslove, kao što je sređivanje oko štale (stoke), priprema drva, donošenje vode, itd. Išli su po ljetnoj vrućini kopati u polje po cijeli dan da bi zaradili nešto novca za obitelj da bi se prehranila.

Neki koji su imali malo škole i više sreće radili su u tvornicama. Pekli su domaći kruh i sve za prehranu su proizvodili sami: meso, jaja, maslac, mlijeko, krumpir, salatu, mrkvu, luk, kupus i sve drugo

što raste u vrtu. Priča baka kako su to i lijepa vremena. Bili su veseli, pjevali su neke pjesme iz našeg kraja, natpjevali su se muškarci i žene, išli su na plesove i igranke subotom, a nedjeljom su se sređivali posebno i išli u crkvu. Svake nedjelje su pekli domaće kolače.

Radije nisu imali televizor, ali su se za vrijeme kad su bili slobodni zajedno družili, kako oni kažu, išli su na sijelo, kod susjeda i oni kod njih. Igrali su neke igre meni nepoznate i tako. Kažu da im nije bilo nikad dosadno. Baka mi je pokazivala njezine slike kad je bila mlada, bila je prava ljepotica, a nosila je narodnu nošnju iz našeg kraja, a također ima neke stare stvari koje čuva kao oči u glavi - svoju škrinju iz mladosti nam ne da baciti, kaže to je uspomena od njene mame, a ona sama je tu čuvala svoj nakit kad je bila mlada. To je kao sada ormar. U njoj čuva slike, još neki nakit, neke za nju važne papire i tako.

I tako isto priča svake godine, ali meni je zanimljivo zato što volim svoju baku, a i ona kaže da najviše voli mene jer ja nosim njeno ime, ali to ne smijem reći pred sestrama jer bi se ljutile. Volim i Bugojno gdje živi baka, kao i Požegu u kojoj sam rođena.

Ružica Bijader, 7. razred

Istražujem moje korijene

Branimir Batinić učenik 8. razreda pobijedio je na natječaju Hrvatske matice iseljenika „Zlatna ribica“. Svojim novinarskim radom osvojio je tjedan dana boravka i učenja hrvatskog jezika u ljetnoj školi u Novom Vinodolskom.

Ja sam Branimir Batinić. Imam četrnaest godina i trenutno živim u Berlinu, glavnom gradu Njemačke. Moja obitelj je rasuta po cijeloj Europi. Neki su u Švicarskoj, Austriji, Hrvatskoj i Bosni. Potječem iz Uskoplja. To je mjesto u srednjoj Bosni blizu Bugojna.

Mama mi je rođena u Voljicu, koji je samo sedam kilometara udaljen od mog sela Vilić Polja. A sve je počelo u Dalmaciji u Imotskom. Moji pradjedovi s obje strane su odatle. Otamo su onda početkom 19. stoljeća otišli u našu lijepu Bosnu i Hercegovinu. Moj prapradjed s tatine strane zvao se Ivo Batinić. Imao je dva sina koji su se zvali Marijan i Petar.

Marijan i Petar su bili „panjevi“. Tako su nastale dvije loze naše obitelji. Prva se zvala Marijanovići od prapradjeda Marijana, a druga Petrovići po Petru. Te dvije obitelji žive još u istom selu i najviše ih je tamo. Poslije toga je Marijanov sin imao moga pradjeda Peru. Radio je kao poljoprivednik. Njegova žena se zvala Kata i ona je s njim imala dvoje djece. Jedan od njih je bio moj dragi djed Ivica Batinić Marijanović na koga sam ja ponosan.

Moja baka se zove Ruža Batinić, djevojački Bandić. Možda je nešto u rodu s Milanom Bandićem gra-

donačelnikom Zagreba? Moj djed je bio sa svojim bratom Jozom gastarbajter u Austriji. Imao je s mojom bakom osmero djece. Zovu se Stipo, Ljuban, Bose, Pavo, Branko (umro kao beba), Branko, Ivica (moj tata) i Josip, koji je danas svećenik u Isusovačkom redu. Najstariji, Stipo i Ljuban, otišli su u strani svijet za kruhom. Ostali su do rata živjeli u našem lijepom selu.

Tako smo onda i mi ostali, kad je završio Domovinski rat, otišli u daljinu, u Njemačku, u glavni grad Berlin. Ovdje sam dobio treću sestru Milijanu.

Živim ovdje već 14 godina, a došao sam s dvije sestre (Ivana i Vedrana) iz Splita, gdje sam se i ja rodio. Pošto živim u dijaspori, moram posebno istaknuti svoj nacionalni ponos i da sam Hrvat iz Bosne. To me još više tjera da budem uvijek iznad svih, budući, ako nisi dobio prvo mjesto, nisi dobio ništa!

Nastojim završiti školu u mojoj Schiller-gimnaziji i upisati fakultet građevinarstva. Sestra Vedrana također ide u gimnaziju, a najstarija sestra Ivana je već završila za inženjera menadžmenta i udana je.

Svako ljeto se cijela obitelj sastane. Posebno je lijepo kad svi rođaci dođu pa se zafrkavamo. Onda opet nazad u Berlin i cijeli ritam života počne ispočetka. Ipak, nadam se, da ćemo svi jedanput opet dolje živjeti, ako Bog da, i da ću osvojiti prvo mjesto na ovom natjecanju.

Pradjed Pero između mog djeda Ivica (desno) i svog brata Ante (lijevo)

Moj djed Ivica, stric Jozo i pas Garo

Djed Ivica, baka Ruža i brojna obitelj

Strip „Šuma Striborova“ Ivana Brlić-Mažuranić

1.

Antonio Marić, 5. razred

Nasjekao dakle onaj momak drva i sjeo na panj da počine, jer bijaše lijep zimski dan. Ali iz panja iziđe pred njega zmiya i stade se umiljavati oko njega...
- Lijepe li gujice. Bože moj! Gotovo da bih je i kući ponio - progovori momak od šale.

2.

Marija Selak, 10. razred

- Evo budalaste glave koja će me osloboditi na svoju nesreću - pomisli grešna duša u guji, požuri se i pretvori se odmah od guje u ljepotu djevojku, te stade pred momka.
- Evo me! Vodi me kući i vjenčaj se sa mnom! – reče guja djevojka momku.

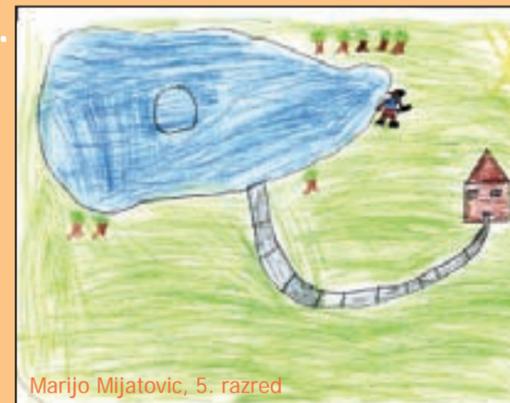
3.

Martina Bliznac, 8. razred

Bila tamo jedna litica visoka do oblaka, pa snaha zapovjedi jednoga dana starici neka joj donese snijega s vrha litice da se umije.

4.

Marijo Mijatovic, 5. razred

Drugoga dana zapovjedi snaha baki:
- Idi tamo na jezero zamrznuto. Usred jezera ima rupa. Uхвати mi na rupi šarana za ručak.

5.

Marija Selak, 10. razred

- I bolje da poginem – misli baka i ide po ledu. Ali još nije došlo vrijeme da baka umre. Zato preletje nad njom galeb noseći ribu. Omakne se riba galebu i padne upravo pred baku. Baka uze ribu i odnese sretno snasi.

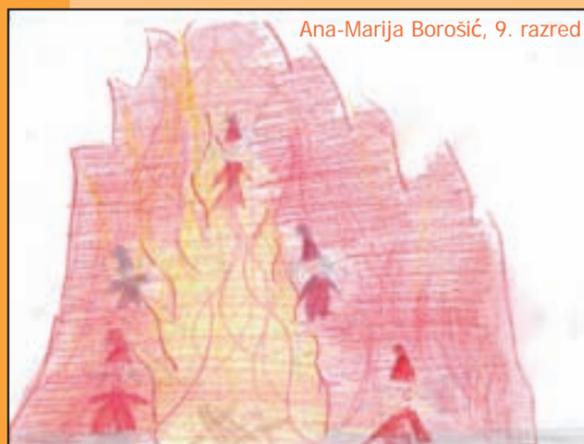
6.

Ana Smolkovic, 8. razred

Uto vidje ona kako k njoj ide neko ubogo djevojče, na njemu samo izderana rubina, a rame pomodrjelo od studeni jer joj se rukav iskinuo. Pod pazuhom joj svežanj triješća.
- Hoćete li, bako, kupiti luči? – upita djevojče.

7.

Ana-Marija Borošić, 9. razred

Kad ona tamo, ali ono se na ognjištu istom rasplamsale luči, oko plamena zaigrali kolo "Domaći", sve sami mušiči od jedva po lakta... Izlazi njih sve više i više iz plamena, svaka luč po jednog daje.
Malik Tintilinić je rekao:
- Ja ću ti pomoći! Idem u sunčanu zemlju i donijet ću ti svračjih jaja. Podmetnut ćemo ih pod kokoš, pa kad se izlegu svračići, prevarit će se snaha: polakomit će se kao svaka šumska guja za svračićima i isplazit će jezik.

8.

Antonija Selak, 8. razred

Kad snaha-guja opazila ovako iznenada svračiće, prevari se, polakomi se u njoj zmijina čud, poletje snaha po trijemu za svračićima i isplazi za njima svoj tanki i šiljasti jezik kao u šumi.

Priča o jezeru Vrana

Na otoku Cresu je bio jednom jedan dvorac. U tom dvorcu su živjele dvije sestre. Jedna je sestra bila siromašna. Ona je morala kuhati za svoju sestru. Jednom je trebala napraviti hljeb. Kad je ona pravila hljeb, pokuca joj na vrata neki prosjak. On je zamolio siromašnu ženu malo hljeba. Ona mu je dala hljeb. Prosjak reče da će njezina bogata sestra biti kažnjena. Nedugo zatim je i umrla bogatašica.

Antonio Marić, 5. razred

Bile su jednom dve sestre. Jedna je bila bogata, a druga siromašna. Ona bogata sestra je došla uvijek svojoj sestri da joj pravi kruh. I tako ona uvijek pravila kruh. Odjednom je doša prosjak siromašnoj sestri i reka da odlazi od toga kraja jer će se cila kotlina potopiti. I tako se ta bogata sestra utopila u toj vodi i zato se to mjesto sada zove Vransko jezero.

Elizabeta Vuletić, 12. razred

U dolini današnjeg jezera Vrana na otoku Cresu živjele su dvije sestre. Jedna je bila bogata, a druga siromašna. Bogatašica je živjela u velikom dvorcu, a sirotica je dolazila k njoj kad joj je trebalo mijesiti hljeb u pregači od ovčje kože. Iznenada je došao jedan siromašan čovjek kod sirotice i pitao za kruh. Sirotica mu je udijelila kruh pa se u tom trenutku hljeb pretvorio u pšeničnu pogaču, a kišnica u bačvi u najbolje vino. Prosjak reče sirotici da ostavi taj kraj, jer će njezina bezosjećajna sestra biti kažnjena. Poslije kratkog vremena potopljena je kotlina, a s njom i bogatašica. Na tom mjestu je nastalo Vransko jezero.

Marija Marić 12. razred

Privedila Marija Malekinušić

Legenede o Vranskom jezeru

Živjele jednom dvije sestre na otoku Cresu. Jedna od njih je bila bogatašica, a druga siromašna žena. Bogatašica je živjela u svom raskošnom dvorcu. Njezina joj je siromašna sestra samo dolazila kad bi bogatašici trebalo mijesiti kruh. Jednog dana je došao prosjak u kuću siromašne sestre i molio za malo kruha. Siromašna žena mu je dala kruh koji je htjela dati svojoj djeci. Na to je prosjak rekao da odmah napusti taj kraj, jer će njena bogata sestra biti kažnjena. Uistinu, cijeli kraj je odmah bio potopljen i bogatašica mrtva. Na tom mjestu se danas nalazi Vransko jezero.

Martina Miloloža, 12. razred

Živjele su dvije sestre. Jedna je bila siromašna, a druga bogata, čak je i živjela u dvorcu. Bogata sestra je bila bezdušna, jer je siromašna sestra kod nje morala raditi. Jednog dana došao je neki prosjak i pitao siromašnu sestru za kruh. Sestra mu je dala kruh, a prosjak je tvrdio da će biti potopljen kraj gdje ona živi i da mora otići negdje drugdje. Nekoliko dana poslije se taj kraj pretvorio u Vransko jezero.

Ana Smolković, 7. razred

Vransko jezero na otoku Cresu je najveće slatkovodno jezero na jadranskim otocima. Smješteno je neposredno uz more. Površina mu je iznad, a dno ispod morske razine. Ova pojava se naziva kriptodepresija. U Hrvatskoj školi u Spandau učenici su opisali legendu o nastanku Vranskog jezera na otoku Cresu.

Bile jednom dvije sestre. Jedna sestra je bila bogata, a druga siromašna. Siromašna sestra je dolazila bogatoj sestri samo kada je bogatoj trebalo peći kruh. Jednoga dana dok je siromašna sestra mijesila kruh, došao je prosjak i pokucao na vrata.

On ju je pitao da li mu može udijeliti malo kruha. Siromašna sestra mu je dala kruha, a on joj je zatim rekao neka napusti taj kraj, jer će biti potopljen. Tako će joj sestra biti kažnjena. I zaista, taj kraj je potopljen i bezdušna sestra je potopljena u svom dvorcu.

Matea Marić, 7. razred

9.

Marijana Klasan, 8. razred

A Malik Tintilinić reče:

- Hajdemo do Stribora, starješine našega. On svačemu savjeta znade. Posadiše baku na jelena, a Domaći posjedaše na vjeverice i pođoše put šume Striborove.

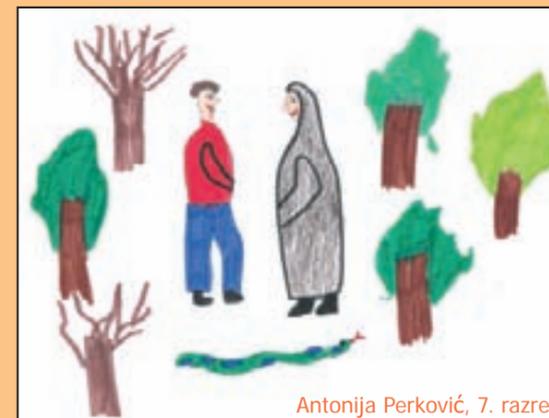
10.

Katarina Antolović, 7. razred

Donese, dakle, jelen baku pred Stribora. Stribor pak bijaše šumski starješina. - Uniđi kroz onu ogradicu, pljesni rukama i pomladit ćeš se odmah. Ostat ćeš u selu svome da mladuješ i da se raduješ, kao pred pedesetak godina, samo moraš zaboraviti sina - reče Stribor.

11.

Antonija Perković, 7. razred

- Hvala ti, dobri gospodaru, na svemu dobru što mi ga daješ. Ali ja volim ostati u svojoj nesreći, a znati da imam sina, nego da mi daješ sve blago i sve dobro ovoga svijeta, a da moram zaboraviti sina! - rekla je baka. U taj čas, kad je ona to izrekla, propade u zemlju ogromni dub sa dvorovima i sa selom srebrom ograđenim, nestade Stribora i Domaćih - ciknu snaha iza duba, pretvori se u guju - uteče u rupu - a majka i sin nađoše se nasred šume sami, jedno uz drugo.

12.

Antonija Perković, 7. razred

Momak se poslije vjenčao s onim ubogim i milim djevojčecom što im bijaše dovela Domaće u kuću. Još i sada sretno žive svi zajedno, pak im Malik Tintilinić u zimnje večeri rado na ognjište dohodi.

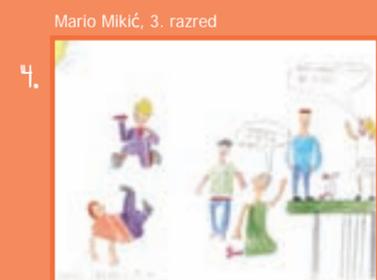
Naša je klapa ulovila miša ...

No, kad sam kod kuće djedu prišapnuo da ću mu u sobu pustiti miša, on me je prostrijelio očima i zaprijetio: „Ako ga pustiš ovamo, smjesta ću ga ubiti!“

Kad je Ivičina mama vidjela miša, još na pragu gotovo se onesvijestila.

Pokušali smo miša prokrijumčariti na Josipov balkon. Njegova sestra je udarila u takvu dreku kao da smo joj miša stavili za vrat.

U šupi je mrak i miš bi mogao u miru sanjati svoje mišje snove. Ali na prozoru se pojavila mačka. Valjda je nešto nanjušila. Tako je miš izgubio i to utočište.

Marijan je predložio da miša stavimo u njegovu smočnicu, ali kad je vidio da je mama tamo spremila šunku i sir, a miš baš nije pristojna životinja, brzo se predomislio.

Nudili smo miša prolaznicima pred samoposlugom zabadava. No, nitko ga nije želio.

Šef samoposluživanja je prošao pokraj nas kao da nas i nema.

Roditelji su nas nestrpljivo čekali kod kuće, a mi smo još bili na mračnoj ulici. Morali smo se što prije osloboditi miša.

Začuo se Filipov glas: „Pobjegao je!“ Miš nam je, zapravo, pomogao. Sam je riješio svoj problem. Odahnuli smo. Napokon smo mogli kući na spavanje.

ha, ha, ha...

Priredila Marija Malekinušić

Englez, Talijan, Amerikanac i Hrvat. Englez kaže: „Mi imamo najbolje tanjуре, niko ji ne more razbiti.“ Talijan kaže: „Mi imamo najbolje špagete, niko ji ne može pojesti.“ Amerikanac kaže: „A mi imamo najbolju zastavu s 50 zvijezda.“ Hrvat kaže: „Mi imamo zmaja koji može sjesti na vaše tanjуре, pojesti vaše špagete i na kraju obrisati usta vašom zastavom.“

Anna-Maria Babić, 4. r.

- Zašto plavuša stavlja kompjuter u vodu?
- Zato što ona hoće surfati.

Daria Ljevar, 3. r.

- Što radi jedna plavuša u pustinji?
- Usisava prašinu.

Daria Ljevar, 3. r.

- Što radi jež na cesti?
- Traži put.

Antonia Kosić, 4. r.

- Zašto zec jede puno mrkve?
- Zato da ne treba nositi naočale.

Darko Ljevar, 3. r.

Fritz ide u školu i učiteljica ga pita: „Fritz, koliko imaš godina?“ On odgovori: „Ne znam!“ „Koliko ima zvijezda na nebu?“ „Ne znam!“ „Što radi tvoj tata?“ „Ne znam!“ „Što radi krava?“ „Ne znam!“ Fritz je došao u svoju kuću i on pita svoju mamu: „Mama, koliko ja imam godina?“ „Devet.“ „Koliko ima zvijezda na nebu?“ „Tisuću!“ „Što radi tata?“ „Kuha u Adlonu.“ „Što radi krava?“ „Jede travu.“ Fritz ode drugi dan u školu i učiteljica ga pita opet. „Koliko imaš godina?“ „Tisuću!“ „Koliko ima zvijezda na nebu?“ „Devet!“ „Što radi tvoj tata?“ „Jede travu!“ „Što radi krava?“ „Kuha u Adlonu.“

Milijana Batinić, 4. r.

O čemu su sanjale životinje

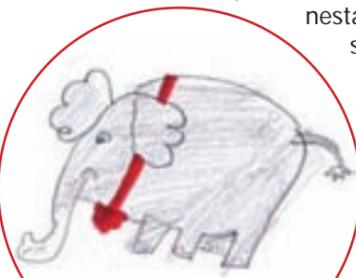

Učenici Hrvatske dopunske škole na nastavnom mjestu Mierendorff-Grundschule u Charlottenburgu su: Antonia Buljan, Paul Florian Meić, Lucija Piplica, Janja Jurić, Marina Buljan, Anna-Maria Babić, Milijana Batinić i Filip Doering. Hrvatsku školu pohađaju svakog četvrtka. Pročitajmo što su, između ostalog, obrađivali na jednom od nastavnih satova.

Neostvarive želje

Lav bi htio tablete za spavanje. Slonica je htjela smršaviti barem 300 kila. Medo je htio da nestanu puške, a dođu kruške. Vuk želi da nestanu psi, a ovce da se stvore. Mago bi htio da se slavuj njakanju njegovom divi. Lisica želi da joj koke dođu u goste.

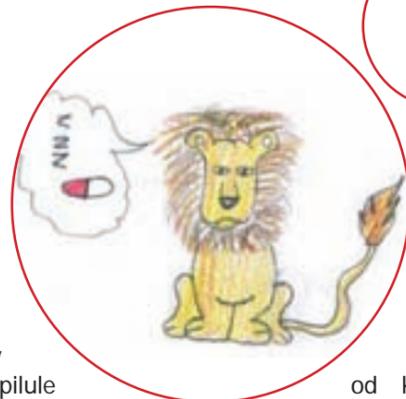
Anna-Maria Babić, 4. r.

Lav hoće samo spavati i zato želi pilule od kojih se spava. Slonica hoće smršaviti i zato želi da samo tristo kila smršavi. Medo hoće da nema više puške i da rode u obilju kruške. Vuk želi da manje pasa bude zato da može jesti ovce. Magarac hoće da se slavuj njegovu njakanju divi.

Lisica hoće da koke dolaze u goste zato što hoće kasnije jesti koke.

Marina Buljan, 4. r.

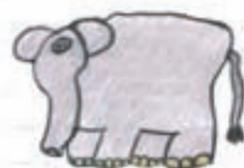

Lav želi pilule od kojih se spava. Slonica želi smršaviti bar tristo kila. Medo želi da nestanu puške i da rode u obilju kruške. Vuk želi da bude manje pasa, a ovaca više. Magarac sivi želi da se slavuj njegovu njakanju divi. Lija želi da joj koke dolaze u goste.

Marina Buljan, 4. r.

Da smršavim bar za tristo kila!

Za mene je sreća ...

... kada sam u Zagrebu kod mojih rodica. Za Uskrs sam išla u Zagreb. S tetom, bez mame i tate. Bez brata i sestre. Došli smo oko devet sati navečer. Dočekali su nas pred vratima na stubištu. Kada smo se izljubili otišli smo gore u stan. Dugo se nismo vidjeli. U stanu je sve bilo drukčije. Prije je u tom stanu živjela moja druga tetka. Kada se ona odselila, moje rodice su se uselile.

Prije su živjeli u Berlinu. To je bilo ipak puno bliže meni. Ali sada žive daleko. Njihov stan je bio jako lijepo uređen. Išli smo van i u kući smo se igrali skrive. Išli smo i u crkvu. Kada smo izašli vidjeli smo Lanu Jurčević. Ona je pjevačica. Dani su jako brzo prošli. Onda je došao taj dan. Taj dan kojega ne volim nikako. Taj dan kada smo se morali vratiti u Berlin ... Jako nam je bilo teško s njima se pozdraviti. Ipak ću ih tek vidjeti za tri, četiri mjeseca. Ali, tomu se jako veselim.

Katarina Zlatunić, 6. razred

Sreća

„To je moj CD!“ – Oh, ne. Irena i Monika se OPET svađaju. Ovog puta oko Monikina CD-a. „Daaaaj, samo malo...!“ kaže Irena. Monika, naš glavni lik, živi u sirotištu. Irena ima dvanaest, a Monika deset godina. Irena je Monikina cimerica, dijele sobu na kraju hodnika. Monika ima dugu, smeđu kosu koju uvijek veže u pletenice. Zapravo, ne ona, nego Dina, odgajateljica u tom sirotištu. Ima smeđe oči i ima blijedu kožu. Irena i Monika se ne podnose otkad su ih smjestili skupa u sobu. Monika je prije bila u sobi s Renatom, no nju su posvojili. „Ok, evo ti, samo prestani toliko vrištati, cvilidreto!“ rekla je Irena. „Nisam cvilidreto“, odvrati Monika sama za sebe i spremi svoj CD u ladicu. „Večera!“ čulo se s hodnika.

Sva djeca sad trebaju stati u red. Onda sjednu, u blagovaonici, svatko za svoj stol (podijele se na grupe). Monika je tužna. Ona bi htjela imati obitelj. Kada god dođe neki novi par tražeći neko dijete koje će posvojiti. Tada se sva djeca obuku u najljepšu odjeću koju imaju (a i nemaju baš mnogo odjeće, pa je izbor lagan), krenu u posebnu sobu za igranje i svi se cijelo vrijeme ponašaju što je pristojnije moguće. Jednom joj je Irena rekla da ona ne bi htjela biti posvojena. „Meni je ovdje sasvim OK“, rekla joj je dok su pokušavale zaspati. Teta Dina joj je rekla da će ju ona posvojiti čim

nađe veći stan. „Živim u malom stanu s jednom spavaćom sobom. Ne bismo mogle stati“, rekla joj je dok joj je plela pletenice.

Već sljedećeg tjedna došao je novi mladi par koji je tražio „dijete koje je savršeno za njih“. Sva su se djeca obukla u najbolju odjeću i svi su otišli u onu igraonicu. Irena je samo sjedila za stolom i glasno žvakala žvakaću, kad joj se odjednom približi ona mlada žena koja upravo bira dijete. Malo su razgovarale i tako. Poslije je otišla do tete Marijane i pokazivala prstom prema Ireni. Tako to uvijek ide – Irena je posvojena. I na Ireni se vidjelo da je sretna. Monika je prvo pomislila: „JUPI!“ No, onda joj je bilo malo žao... ma, bila je sretna zbog Irene. Dok se Irena oprala sa svim curama, čvrsto je zagrlila Moniku i šapnula joj: „Nedostajat ćeš mi, Mon.“ Monika se nasmiješila. Kasnije je u džepu traperica koje je tada nosila pronašla narukvicu prijateljstva. Na njoj je pisalo Irena. „Baš slatko“, mislila je i stavila narukvicu na policu. Za sada ima vlastitu sobu. Uskoro će tu doći Helena. Monika jedva čeka.

„Idemo, više dignite ruke!“ vikala je teta Martina. „Tako, tako, ne brzajte!“ Teta Martina vodi sve sportske igraonice, svakog vikenda. Upravo su na kraju jednog vrućeg ljeta. Svakog su dana imali sportske radionice. Monika je mislila da je to groozno. Ona nije cura za sport. Više voli umjetnost. Helena se već doselila u Monikinu sobu. Donijela je i ogromnu kolekciju igračaka, koje su zauzele sve njezine police pa joj je Monika posuđila jednu svoju.

O-o! Gospođa Lončar zove Moniku u svoj ured. Kad je došla tamo, vidjela je tetu Dinu s veselim izrazom na licu. JAKO veselim. „Monika, sjedni!“ rekla je ravnateljica. Objasnila joj je kako ju teta Dina želi posvojiti, te da je pronašla prikladan stan i pitala ju želi li ona to. Monika je bila oduševljena i, naravno, odmah pristala. Teta Dina ju je zagrlila. „Wooooow, kak' super, jedva čekam!“ govorila je Mon. „I ja, i ja!“

Za Moniku, to je bio najsretniji dan u životu. Imat će mamu. Ne „pravu“, no za nju najbolju. Wow.

Anđela Čagalj, 5. razred

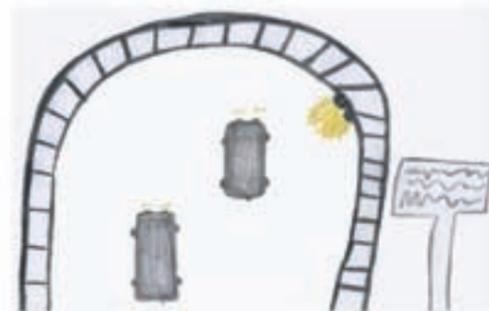
Naj, naj Hrvatska

Prilog o Naj naj Hrvatskoj pisali i crtali su:
 Julijana Purić (2. r.), Mario (6. r.) i Sandro Vuković (1. r.),
 Dominik (2. r.) i Ivana Kalajica (5. r.).

Prigredila Silvia Zrno

Najduža hrvatska rijeka je Krka.
 Najviši hrvatski planinski vrh je Dinara.
 Najveći otoci Hrvatske su Krk i Cres.
 Najveća hrvatska pustinja su Đurđevački pijesci.
 Najveća hrvatska prašuma je Štirovača.
 Najviši otok Hrvatske je Brač.
 Najniži otok Hrvatske je Krapanj.
 Najviši slap je Veliki slap (Slap Plitvice).
 Najkišovitije mjesto je Risnjak.
 Najdublje jezero je Crveno jezero.
 Najveće jezero je Vransko jezero kraj Biograda.

Najdublja hrvatska jama je Lukina jama.
 Najduža hrvatska spilja je Đulin ponor.
 Najmanji hrvatski grad je Hum.
 Najveće hrvatsko selo je Čepin.
 Najstariji hrvatski park je Maksimir.
 Najstarije hrvatsko sveučilište je Zagrebačko sveučilište.
 Najveća županija Hrvatske je Ličko-senjska.
 Najmanja županija Hrvatske je Grad Zagreb.
 Najviše naselje je Begovo kod Delnica.

Najduži hrvatski tunel je Sveti Rok.

Najduži hrvatski most je Krčki most.

Najveći otoci Hrvatske su Krk i Cres.

Kviz znanja

Prigredila Marija Sarić

kviz su prigredile i crtale
 Lidija Petrović, 10. razred i Ana Sušak, 7. razred

1. Kako se još naziva hrvatski grb?

Luisa Mangelsen, 6. r.

2. Koji je najprepoznatljiviji simbol grada Vukovara?

3. Koji je najveći otok na Jadranskom moru?

4. Tko je bio prvi kralj Hrvatske koji je bio od pape krunjen?

a) Tomislav b) Držislav c) Petar

5. Kako je nastao hrvatski grb?

a) hrvatski kralj je pobijedio u igri šaha protiv mletačkog kralja
 b) Hrvatska je pobijedila u ratu protiv Kine
 c) hrvatskom kralju su se sviđale kocke

6. Kada je bio rat u Hrvatskoj?

a) 1991. - 1995.
 b) 1992. - 1995.
 c) 1991. - 1996.

7. Gdje se nalazi „arena cara Vespazijana“?

a) u Splitu
 b) u Puli
 c) u Šibeniku

8. Koja je najveća planina u Hrvatskoj?

a) Biokovo
 b) Velebit
 c) Dinara

Lidija Petrović, 10. r.

Slatka stranica

Prigredila Vlasta Morović

OSMOSMJERKA Voće

U stupcima i redovima sakriveno je 17 naziva voća. Pronađi ih!

JABUKA, KRUSKA, DINJA, NARANČA, BANANA, SMOKVA, GROŽĐE, LUBENICA, KIVI, MANGO, ŠLJIVA, BRESKVA, ORAH, VIŠNJA, LIMUN, TREŠNJA, MARELICA

N	J	Z	D	O	G	N	A	M	Č	A	M	
Z	Č	I	R	Đ	P	C	L	G	V	A		
P	J	N	J	A	A	K	Š	U	R	K	R	
A	A	A	H	S	Š	L	J	B	O	O	E	
N	N	Č	B	D	Ž	Ž	I	E	Ž	M	L	
A	Š	I	N	U	M	V	N	Đ	S	I		
N	I	Č	S	A	K	A	I	E	O	C		
A	V	L	J	D	Ž	Š	R	A	C	Đ	R	A
B	K	I	V	I	D	Ž	A	A	D	Ž	C	K
B	R	E	S	K	V	A	N	L	Č	K		
N	U	M	I	L	T	R	E	Š	N	J	A	

pitaj Katarinu

Ellena, 12, pita:
 Katarina! Posvađala sam se s najboljom prijateljicom!
 Što da sada radim?

.....
 Dragi Ellena, ne brini se! Ako obje popričate sve će biti u redu.

Tvoja Katarina!

Tomo, 14, pita:
 Nemam prijatelje! Pomozi mi, stidan sam jako! Što da radim?

.....
 Dragi Tomo! Ne moraš se stidjeti! Idi do dečki za koje misliš da će biti dobri prijatelji. Pitaj ih hoće li igrati nogomet ili neku drugu igru!

Tvoja Katarina!

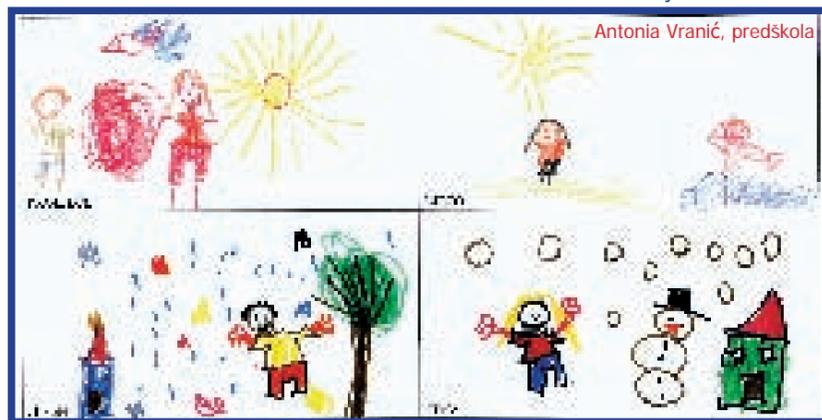
savjete dijeli Katarina Zlatunić, 6. razred

Godišnja doba

Prigledila Marija Sarić

Antonia Vranić, predškola

U ovom godišnjem dobu je doba. Svakom godišnjem dobu:

ima svoje vrijeme.

Mnogo koriste se i . Kad je doba, to su i . i su najviše poznate.

Podjela: Kad je doba, to su doba i doba. i su najviše poznate.

Podjela: Kad je doba, to su doba i doba. i su najviše poznate.

Kada nam se doba poznaje jako vrlo, znaju nam da je doba. i su najviše poznate.

U ovom godišnjem dobu je doba, poznaje nam da je doba. i su najviše poznate.

U ovom godišnjem dobu je doba, poznaje nam da je doba. i su najviše poznate.

Ovo godišnje doba je doba, poznaje nam da je doba. i su najviše poznate.

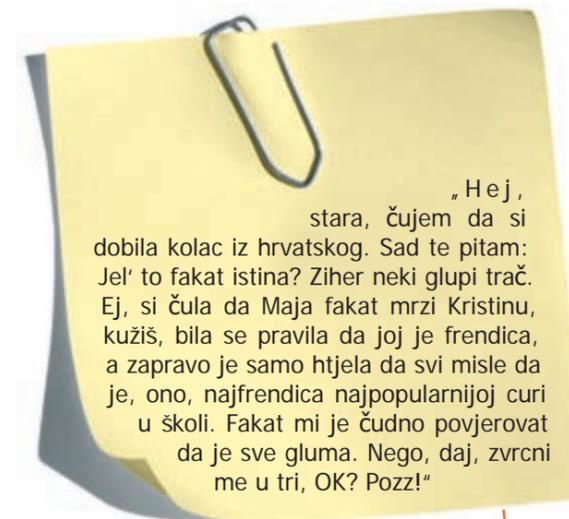
U ovom godišnjem dobu je doba, poznaje nam da je doba. i su najviše poznate.

Mnogo koriste se i . Kad je doba, to su i . i su najviše poznate.

U ovom godišnjem dobu je doba, poznaje nam da je doba.

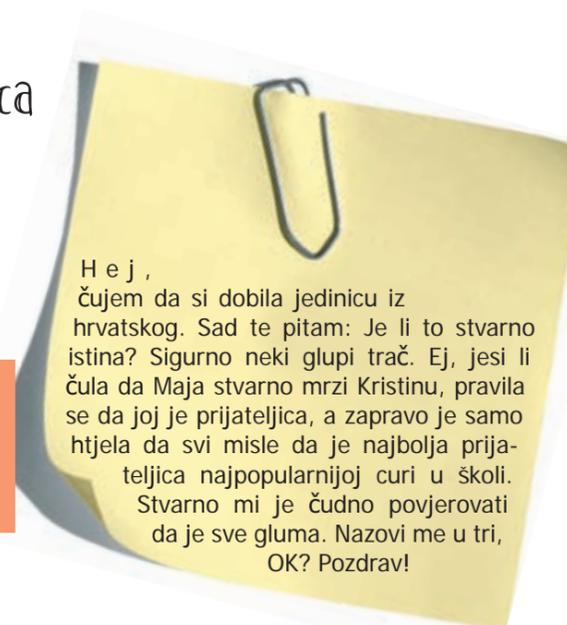
Žargoni

Helena ostavlja poruku na sekretarici

„Hej, stara, čujem da si dobila kolac iz hrvatskog. Sad te pitam: Jel' to fakat istina? Zihher neki glupi trač. Ej, si čula da Maja fakat mrzi Kristinu, kužiš, bila se pravila da joj je frendica, a zapravo je samo htjela da svi misle da je, ono, najfrendica najpopularnijoj curi u školi. Fakat mi je čudno povjerovat da je sve gluma. Nego, daj, zvrncni me u tri, OK? Pozz!”

- stara = dobra prijateljica
- kolac = jedinica
- fakat = stvarno
- zihher = sigurno
- kužiti = razumjeti
- frendica = prijateljica
- zvrncnuti = nazvati
- pozz = pozdrav

Hej, čujem da si dobila jedinicu iz hrvatskog. Sad te pitam: Je li to stvarno istina? Sigurno neki glupi trač. Ej, jesi li čula da Maja stvarno mrzi Kristinu, pravila se da joj je prijateljica, a zapravo je samo htjela da svi misle da je najbolja prijateljica najpopularnijoj curi u školi. Stvarno mi je čudno povjerovati da je sve gluma. Nazovi me u tri, OK? Pozdrav!

Za sve nepoznavatelje hrvatskoga žargona (Umgangsprache), Helena se potrudila i nazvala ponovno:

o žargonima vas je učila Anđela Čagalj, 5. razred

Pripremila:
Michaela Breljak, učenica 7. razreda HDN-e

Prvi hrvatski kralj - kralj Tomislav

Kneza Muncimira naslijedio je oko 910. njegov sin Tomislav koji je vladao u doba prodiranja Mađara prema zapadnoj i južnoj Europi. Nakon osvajanja Panonske, Mađari su napali i Dalmatinsku Hrvatsku, ali Tomislav ih je u žestokim okršajima i ratnim lukavstvima potpuno razbio i uništio.

Teško poražene ostatke mađarske vojske knez Tomislav nastavio je tjerati iz svoje kneževine. Tako je pobjednički ušao u Panonsku Hrvatsku gdje ga je hrvatski narod oduševljeno dočekao kao svoga spasitelja. Razbijeni Mađari bježali preko Drave koliko su ih noge nosile.

Ta je pobjeda bila veoma važna za naš hrvatski narod, jer su se tada po prvi put spojili sjeverni i južni krajevi u jedinstvenu hrvatsku državu od Drave do mora. Ona se je prostirala od Raše pa sve do Srijema, Drine i Zahumlja, a u njoj su bili i neretvanski otoci Vis, Brač i Hvar, te dalmatinski gradovi. Naime, Bizant je u to doba zbog opasnih bugarskih prijetnji sklopio savez s Tomislavom i zauzvrat mu je predao dalmatinske gradove.

Širenjem Kneževine Hrvatske jačala je i njezina vojna snaga. Tako je bizantski car Konstantin VII. Porfirogenet napisao u svojoj knjizi „O upravljanju carstvom“ da je za Tomislava „Hrvatska mogla dići 60 000 konjanika i 100 000 pješaka; da je imala 80 velikih brodova (sagena), na svakome do 40 mornara-ratnika, i 100 manjih brodova (kondura), na svakome 10-20 mornara-ratnika“.

Car Konstantin je također zapisao: „Ni sagene ni kondure/ veliki i mali brodovi/ Hrvata ne polaze u rat ni protiv koga, osim ako ih netko ne napadne, nego tim brodovima hrvatski trgovci plove od luke do luke po neretvanskom kraju i po dalmatinskom zaljevu sve do Venecije.“

Zbog snažne države i vojske te velike osobne moći i ugleda, mudri vladar Tomislav odlučio kneževinu pretvoriti u Kraljevinu Hrvatsku. Tako je po legendi 925. na Duvanjskom polju okrunjen za hrvatskog kralja uz blagoslov pape Ivana X.

Naglo jačanje Hrvatske nije odgovaralo bugarskom caru Simeonu, pa je on godine 926. poslao jaku vojsku na kralja Tomislava, koju je on porazio. Poraz bugarske vojske, u to doba jedne od najjačih u Europi, najbolji je dokaz hrvatske vojne moći za vrijeme kralja Tomislava.

Nestanak kralja Tomislava s hrvatske povijesne scene 928. godine potpuno je zagonetan i nerazjašnjen do današnjih dana. Ne zna se točno kako je i kada umro, a niti gdje je pokopan.

Kralja Tomislava, jednog od najvećih i najslavnijih velikana hrvatske povijesti, žestokog ratnika i prvog hrvatskog kralja, naslijedio je god. 928. njegov mlađi brat Trpimir II.

U 1. razredu su dvije učenice: Danijela Raštegorac i Anđela Burazin. U 2. razredu je samo jedan učenik: Jakov Belajić. U 3. razredu ima sedam učenika: Marko Zlatunić, Ivan Belajić, Denis Subotić, Nina Bijader, Laura je gost, Mateja Marković, Lucija Burazin, Gabrijela Pocrnja nije nazočna. U 4. razredu ima pet učenika: Mateja Matić, Tea Burazin, Adrijan Marković, Ante Belajić, Melani Radoš nije nazočna.

Kako učimo hrvatski jezik - Wedding

Svašta radimo u Hrvatskoj školi. Učimo slova, čitamo „Miša“, glumimo priču „Djed i repa“, igramo se „gluhog telefona“, a najljepše se na dvorištu igrati nogomet. Curice plešu.

Adrijan Marković, 4. razred

Plešemo i pjevamo, učimo pisati i čitati slova. Imamo pauzu, a kad završi, onda opet učimo. Nekad i recitiramo za Majčin dan i Božić. Jedva čekamo pauzu. Drago mi je što imamo pauzu. Ne volim ako je teško.

Nina Bijader, 3. razred

Puno učimo i pišemo diktate i slova. Uvijek se igramo. Naša učiteljica zove se Vlasta.

Mateja Marković, 3. razred

Svi plešemo i pjevamo i učimo. Danas smo se slikali i igrali se u školi.

Laura Antolović, 3. razred

Igramo se „gluhog telefona“. Pjevamo. Plešemo. U pauzi igramo nogomet. Ljutimo curice (u pauzi).

Čitamo „Miša“. Recitiramo za Majčin dan. Slikamo. Čekamo na pauzu. Nije mi drago da ima curica u Hrvatskoj školi. A i glupo je da su na dvorištu samo kante za smeće.

Marko Zlatunić, 3. razred

Čitamo „Miša“ i učimo govoriti hrvatski. Svašta se igramo u razredu. Na pauzi se igram s «Freundima». Ja čekam na pauzu. Onda ljutimo cure.

Denis Subotić, 3. razred

U Hrvatskoj školi učimo hrvatska slova i kako se ona pišu. Morali smo od „Miša“ napraviti jednu malu knjigu, odgovoriti na pitanja, nacrtati. Pjevamo pjesme za Božić i Majčin dan. Naučili smo glumiti „Djed i repa“ i plesali smo ples „Kad si sretan“. Puno recitiramo skupa. Često se igramo u dvije grupe tko će napisati više riječi sa slovom... Danas je bilo nj. Ona grupa koja napiše više riječi, pobijedi. Slikali smo slike za izložbu. Imamo jednu pauzu i onda se igram s prijateljicama. Danas smo se slikali. Svi smo sretni kad idemo na pauzu.

Mateja Matić, 4. razred

Priredila Vlasta Morović

Tko će napisati više točnih riječi u kojima je slovo...

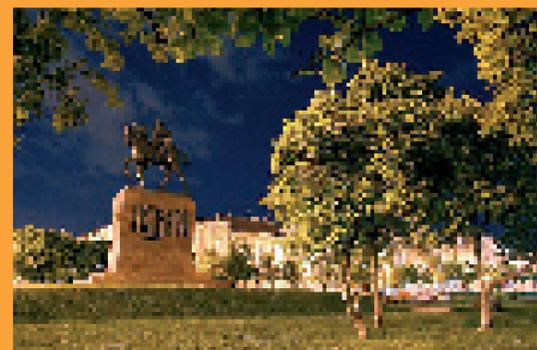
Igra „Djed i repa“

Pauza na školskom dvorištu

Abecedu su crtali i pisali Paulina i Lorena Bilić (3. r.), Tomo (3. r.) i Luka Milanović (1. r.), Kristina Previšić (4. r.), Felix (3. r.) i Leonie Speck (predškola), Antonio Sučić (3. r.) i Laura Šimunović (3. r.).

Maštali smo o kralju Tomislavu

Budući da se o životu kralja Tomislava zna malo pouzdanih činjenica, učenici viših razreda su razmišljali, maštali i zamišljali svakodnevni život kralja Tomislava, Tomislava čovjeka, sa ženom i djecom u svakodnevnom životu.

Marija Selak smatra da je Tomislav bio bogat i dobar ratnik, da je živio u jednom velikom kamenom dvorcu koji je bio jako hladan i zato je njima unutra bilo jako teško živjeti. Imali su čak jedanaestero djece, ali od njih je samo pet preživjelo jer su u to vrijeme vladale razne neizlječive bolesti. Žena mu je bila dobra, lijepa i pametna i držala je djeci nastavu. A oba supružnika su bili stalno dobre volje, za večeru su jeli meso, a naravno, misli Marija, ni vino na stolu nije smjelo nikad nedostajati. Tomislav se svaki dan prekrasno oblačio. Volio je svoj život od prvog dana jer je bio moćan čovjek. Bio je kralj Hrvata.

Marija Selak, učenica 10. razreda

Michaela Breljak misli da je kralj Tomislav imao bradu i nije izgledao kao kralj. Živio je u dvorcu od kamena. Imao je ženu i devetero djece. Živio je kraj mora. Imao je puno novca. Kad bi jedno njegovo dijete navršilo 18 godina, Michaela zamišlja, dobilo bi od kralja kuću. Kralj je uvijek jeo meso i ribu, a pio je sve moguće. Ona bi ga pitala kako je biti kralj, kako je sve to organizirati, koliko ima novca i kako se zovu njegova žena i djeca.

Michaela Breljak, učenica 7. razreda

Ivana Buljan također misli da je Tomislav bio dobar ratnik i da je u njegovom vlasništvu bio veliki kameni dvorac. Kad je bio mlad, vodio je ratove koje je, po Ivaninom mišljenju, sve dobio. Kad su ratovi prošli, oženio se, smirio i najveći dio vremena provodio u svom dvorcu sa ženom i djecom. Ivana zamišlja da je imao puno prijatelja i da su stalno slavili. Nosio je veliki crveni kaput i druge lijepe stvari tako da je svatko mogao vidjeti da je on kralj.

Žena mu je bila prelijepa, ali jako stroga i stalno ga je pratila na put da ne bi gledao druge žene. Kralj Tomislav nije znao dobro čitati i pisati nego je imao ljude koji su to radili za njega, smatra Ivana. A kad bi mogla s njim popričati, pitala bi ga kako je to biti kralj, je li bio sretniji dok se borio za svoj narod ili kasnije kad je uživao doma sa ženom i djecom. Silno bi voljela znati je li bio pravedan ili je iskoristio to što je bio kralj.

Ivana Buljan, učenica 6. razreda

Katarina Novokmet misli da je kralj Tomislav bio dobar ratnik, da je bio bogat i da je živio u kamenom dvorcu. A imao je ženu i šestero djece kojima je mama bila u isto vrijeme i učiteljica. Djeca kralja Tomislava su, po Katarini, bila dobro odgojena, marljiva i vrijedna. Tomislav je puno vremena provodio u lovu i zato mu je dvorac bio pun balzamiranih životinja čije su punjene glave visile po zidovima, a stalno su jeli divljač i meso. Kad bi mogla s njim pričati, pitala bi ga kako i zašto je postao kralj i jesu li i njegovi preci bili kraljevi.

Katarina Novokmet, učenica 6. razreda

Napisali Marija Marić, 12. razred i Dominik Sovulj 10. r.
Priredila Marija Malekinusić

Kako je nastajao referat o banu J. Jelačiću

Prezentaciju smo održali 29.II.2008. u Lily-Braun-Oberschule na lokaciji Spandau. Tamo imamo hrvatsku nastavu svakog petka od 15 do 18 sati.

Josip grof Jelačić Bužimski

Josip grof Jelačić Bužimski je rođen 16. listopada 1801. u Petrovaradinu. Bio je austrijski general i hrvatski ban od 1848. do 1859. godine.

25. travnja 1848. ukinuo je kmetstvo i sazvaio prve izbore za Hrvatski sabor.

Kao vojskovođa je pobijedio u nizu bitaka protiv ustanika u Habsburškoj Monarhiji za vrijeme revolucije u Mađarskoj 1848. godine.

Od 1819. godine započinje vrtoglavi uspon baruna Jelačića u činovima, častima i podvizima, ne samo u korist Carstva kojem je služio, nego najprije u korist svog hrvatskog naroda, njegovog interesa i promjene njegovog položaja.

Pisma njegovih pretpostavljenih navode da govori i piše njemački, hrvatski, francuski i mađarski i prilično dobro talijanski i latinski, da je dobar mačevalac, izvrstan strijelac i izvanredan jahač, strateg, organizator, vojskovođa, da je spretan, radin, uslužan, blag, pravedan, brižan, šaljiv i vesele naravi.

U predasima između bojnih pohoda piše pjesme od kojih su neke toliko popularne da su se pjevale kao koračnice u Habsburškoj Monarhiji, a velik broj ih je spjevan i njemu u čast. Prvu zbirku pjesama pod naslovom "Eine Stunde der Erinnerung" (Trenutak uspomene) objavljuje u Zagrebu 1825. godine na njemačkom jeziku.

Ban Josip Jelačić je umro u Zagrebu 19./20. svibnja 1859. godine u ponoć, poslije duge i teške bolesti i sahranjen je 26. svibnja 1859. u Novim Dvorima u Zaprešiću.

Moj prijatelj Dominik Sovulj i ja smo dobili zadatak pripremiti referat o banu Josipu Jelačiću.

Odlučili smo pripremiti power point prezentaciju jer je za publiku zanimljivije kad se mogu vidjeti slike i pratiti redoslijed izlaganja.

O našoj temi smo najprije istraživali po internetu. Našli smo najvažnije podatke o njegovom životu i korisne slike koje su obogatile naš referat. Dominik i ja smo na internetu pronašli različite podatke, a onda smo uzeli i jednu knjigu o Jelačiću kako bismo dodatno provjerili točnost naših podataka, datume i godine.

Za pripremu čitave prezentacije bio nam je potreban cijeli vikend.

Išlo je brzo. Na početku smo skupljali ideje i razmišljali kako strukturirati našu prezentaciju, a kasnije smo rasporedili slike u tekstu. Radna atmosfera je bila zabavna. Nije nam bilo teško pripremiti prezentaciju, jedino smo imali problema oko pronalazjenja slobodnog vremena - kad je jedan imao vremena, drugi je imao obveze i obratno. Ipak, uz dobru volju i malo truda, uspjeli smo sve to uskladiti.

Ej, Hrvati, tamo u tuđini,
vratite se svojoj domovini ...

Uspomene

Gledam oko sebe, svak nekamo žuri. Ponekad poželim da vrijeme na tren stane, al' i ono juri.

Živim od rođenja u Berlinu gradu,
da se vratim u Split, ja ne gubim nadu.

Svako ljeto čekam završetak škole,
u Hrvatsku da idem, to sva djeca vole.

Često mi te uspomene iz ljetnih dana
u sjećanje dođu.

Pa kroz dnevne obaveze sve zaboravim,
te prođu.

Uspomene lijepe ja u srcu nosim.
Na svoju Domovinu ja se ponosim.

Maja Burazin, 7. razred